den dirigeerstaf, en toen de kindervriend op den gereedstaanden zetel had plaats genomen, wat niet zonder eenige moeite geschiedde vanwege de ongewone kleeren, klonk uit de honderden jonge keelen het aloude lied van de maan, die door de boomen schijnt.

Dan, na een korte toespraak van het schoolhoofd, waarin de vlijt en de netheid als de grootste deugden geprezen, en de luiheid en de slordigheid als de leelijkste eigenschappen werden gelaakt, begon het defilé voor den goeden gullen Sint. Een der onderwijzers posteerde zich naast hem om een voor een de geschenkjes aan te geven. Het eerste — een fraaie roode inktlap — hield de Sint reeds in de hand. Een koddige dreumes met hoogroode wangen en lichtgeel kroeshaar stond vóór zijn rechterstoel.

„Hoe heet jij?" vroeg de Sint heel minzaam, en aaide het knaapje met de gehandschoende hand over de lichte krullen. Bevend zei de kleine jongen zijn naam.

„Zoo, zoo, en pas jij braaf op?" informeerde de beminnelijke Sint.

„Ja, Sinterklaas," trilde de blijde en tegelijk wat bange stem van den kleuter.

„Braaf zoo, braaf, mijn jongen," zoo bemoedigde Sint hem, en gaf hem den prachtigen inktlap.

Randijk overtrof zichzelven. Rustig wendde hij zich tot alle kinderen, zei, dat hij hun allemaal niet een voor een kon toespreken, maar dat de mijnheer naast hem aan elk zijn presentje overreiken zou. Sinterklaas pikte er zoo nu en dan maar eens eentje uit om zich met hem bezig te houden over de naarstigheid, de plicht, de properheid en het goede gedrag. De kinderen, die hun present te pakken hadden, liepen weer naar hun plaats, en werden onthaald op chocolademelk en speculaas. Er was een gestamp van voetjes, een geraas van opgetogen stemmetjes, dat het een lieve lust was. De onderwijzers wisselden blikken van verstandhouding, in hun sas omdat het feest, dat daareven nog dreigde mis te loopen, nu nog zoo goed gelukte. Randijk hield zich fameus, met voortdurend meer aplomb spreekt hij de kinderen toe, hij vond aardige woorden en vriendelijke grappigheidjes, en aanschouwde met innig pleizier hun genot.

Maar plotseling verstijfden zijn lachende trekken, in den witten watten pluisbaard gaapte van klinkklaren schrik de mond wijd open, zijn oogen, groot en rond als guldens, staarden naar den achterwand der zaal, waar bliksemsnel een spook was opgedoemd; zijn evenbeeld: purperen rok, wit koorhemd, paarse stool, witte wijde handschoenen, staf, mijter en een witte wattenbaard .....

Hij was radeloos, wenkte den anderen, weg te gaan. Maar de kinderen hadden het al bemerkt; omkijkend zagen ze Sinterklaas nummer twee, en de uitwerking was geweldig, de jongeren keken beteuterd of sloegen aan 't huilen maar de ouderen, die het geloof aan Sinterklaas nog slechts voor 't oog huldigden vanwege 't voordeel dat hun dat geloof opleverde, braken in een oorverdoovend geschater uit. De onderwijzers waren ijlings toegeschoten. Radeloos beduidde het schoolhoofd Sint N⁰. 2, die over zijn tijd was, dat hij het lokaal verlaten zou, maar de man kwam daar niet van in.

„Ik ben ervoor angenomen, en die daar niet," ruziede hij in een ordinairen tongval.

„Je bent te laat gekomen. We hebben niets met je te maken. Eruit ....."

„Ze hebben me nou toch al gezien."

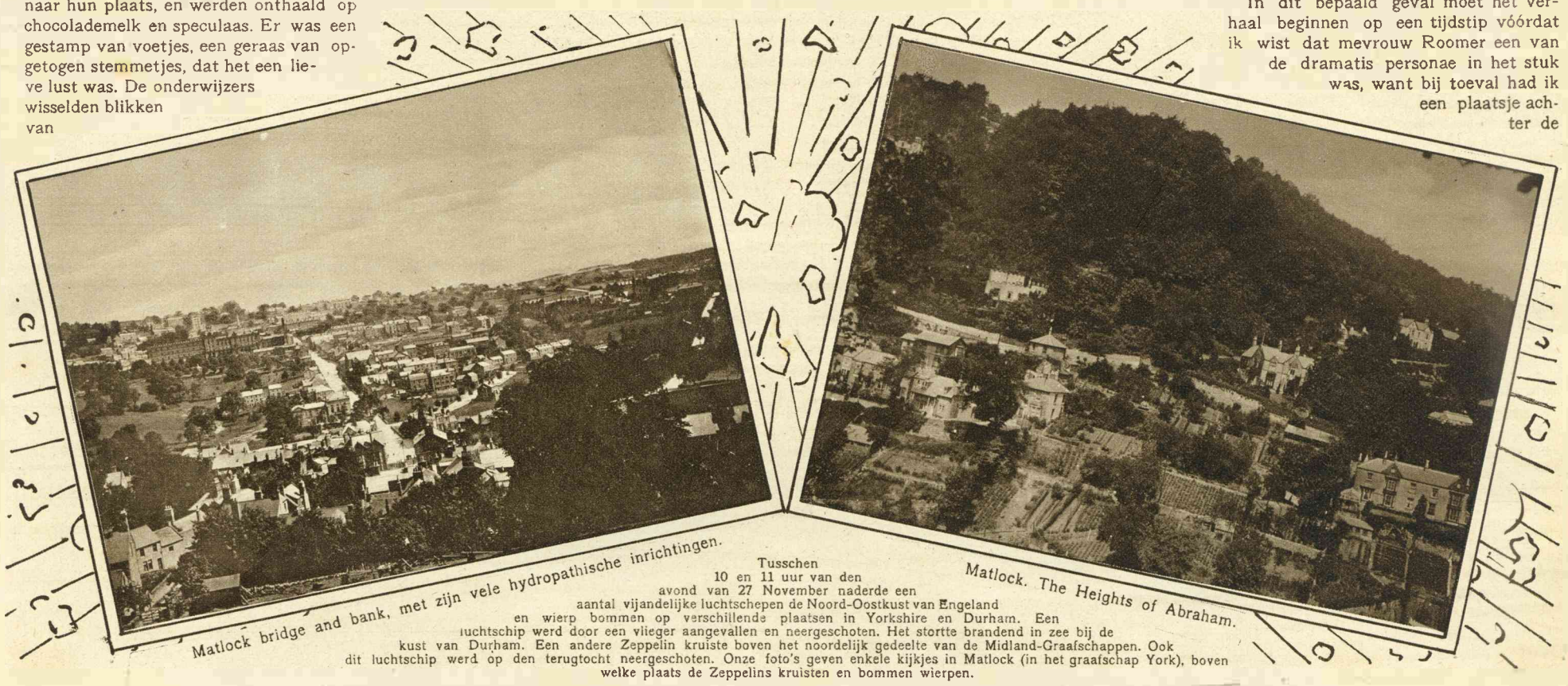
„Eruit! Eruit!" riepen de onderwijzers, trachtend zich door boosheid tegenover den indringer nog eenige houding te geven voor het oog der kinderen, die gierden van de pret.

„Goed, maar betaal me eerst maar," schreeuwde de onfatsoenlijke Sint, en zwaaide daarbij al heel zonderling met den staf, terwijl de mijter en baard naar één kant overhingen, — „centen, eerst centen, dan zullen we verder zien."

Het hoofd herinnerde zich de informatie, die hij omtrent dezen Sint gekregen had: „een sjappie van den eersten rang maar als je hem maar flink aanpakte" ..... en hij nam hem bij den schouder en duwde hem de deur uit, waarbij de Sint nog een leelijke buiteling maakte, maar nochtans als een kat veilig op zijn pooten terecht kwam. 's Mans boosaardigheid werd met geld bezworen, maar aan het gejoel der kinderen was geen bezweren. Sint nummer één trok zich maar terug, wel voelend, dat hij na deze ontmaskering niet meer voor den dag hoefde te komen. Met een praatje trachtten de onderwijzers wel de kinderen diets te maken, dat .... ja, dat ze eigenlijk niks gezien hadden, maar het erbarmelijke feit konden zij niet ongedaan maken, de kinderen lieten zich niet van hun apropos brengen, en vertelden, thuisgekomen, aan hun onthutste ouders, dat er niet één, maar twée Sinterklazen op school waren geweest.

The River Matlock Bridge.

Matlock bridge and bank, met zijn vele hydropathische inrichtingen.

Matlock. The Heights of Abraham.

Tusschen 10 en 11 uur van den avond van 27 November naderde een aantal vijandelijke luchtschepen de Noord-Oostkust van Engeland en wierp bommen op verschillende plaatsen in Yorkshire en Durham. Een luchtschip werd door een vlieger aangevallen en neergeschoten. Het stortte brandend in zee bij de kust van Durham. Een andere Zeppelin kruiste boven het noordelijk gedeelte van de Midland-Graafschappen. Ook dit luchtschip werd op den terugtocht neergeschoten. Onze foto's geven enkele kijkjes in Matlock (in het graafschap York), boven welke plaats de Zeppelins kruisten en bommen wierpen.

Matlock Bank.

Een goed bewaard Geheim

Enkele van mevrouw Roomer's vrienden zijn altijd bezig te trachten die waardige dame te beletten gekke vergissingen te maken en, zijn ze gemaakt, de gevolgen ervan te verzachten. Ik doe noch het een, noch het ander. Er is tegenwoordig in ons gezelschapsleven te weinig geest en humor dan dat ik den natuurlijken loop verhinderen zou. In plaats daarvan kies ik de rol van toeschouwer en laat iedere van die kleine comedies zich voor mijn oog afspelen. Ik ben dankbaar dat er nog één vrouw op de wereld is die zoo dikwijls en op zoo verrukkelijke wijze flaters begaat!

In dit bepaald geval moet het verhaal beginnen op een tijdstip vóórdat ik wist dat mevrouw Roomer een van de dramatis personae in het stuk was, want bij toeval had ik een plaatsje achter de schermen en hoorde daardoor een kleinen proloog, aan de overige toeschouwers onbekend.

De mise en scène was een eerste klasse coupé van een D- trein op een warmen zomerdag en het stuk begon, zooals wel meer gebeurt, met de komst van een mooi meisje — zóó aantrekkelijk dat ik bekennen moet zoo ongemanierd te zijn geweest over mijn courant naar haar te hebben gestaard, terwijl ze haar valies en overige pakjes neerzette. Ik was niet de eenige die haar begluurde, want nauwelijks zat ze of een man — een van die wezens in lila overhemd en met een hoogen boord, die altijd kans zien, ondanks den hoogen thermometerstand, er koel en netjes uit te zien — nam tegenover haar plaats.

„U zult U mij wel niet herinneren, freule Van Maersen, maar ik had het genoegen U twee jaar geleden te ontmoeten op de boottocht van de Beylma's, tijdens de zeilwedstrijden."

Het meisje kleurde even en zei: „Ik herinner mij uw gezicht, maar 't spijt me te moeten zeggen dat ik mij uw naam niet herinner."

„Onze gastvrouw vergat zeker mijn naam te noemen," haastte hij zich te zeggen, niet onmerkbaar trachtende haar